

LA FARSA ELECTORAL DE FRANCO :

Lleis punitives, coaccions, amenaces

Els portaveus oficials pretenen que més del 88 % dels espanyols censats han participat en el Referèndum i que votaren SI el 95 % d'aquells que van anar a les urnes.

Si aquestes dades fossin verídiques, resultaria que aquest Referèndum ha estat encara més favorable a Franco que el de 1947, i caldria treure la conclusió de que les grans lluites populars i el ressorgir de les forces democràtiques que s'han produït durant els darrers anys han estat un miratge.

Les informacions que resumim a continuació demostren, no obstant, que el poble de Catalunya, igualment com els altres pobles d'Espanya, ha rebutjat el Referèndum. Només la coacció i el chantatge oficials han fet que milers d'antifranquistes anessin a les urnes pel temor d'ésser objecte de represà-

lies, determinant que les abstencions es limitessin a un 40 % aproximadament del cens electoral.

La xifra real d'electors és en aquest cas un detall menor, doncs totes les forces d'oposició havien negat previament cap validesa a un Referèndum típicament feixista, que s'anava a realitzar sense que existís cap de les llibertats democràtiques essencials i sense que els adversaris del règim tinguessin la menor possibilitat de controlar les operacions de vot.

La « demostració » de les xifres muntada pels franquistes no demostra res excepte que el General Franco i les camarilles que l'envolten segueixen arrapades a l'immobilisme més tossut, i que —com repetim una i altra vegada els comunistes— és inútil esperar

d'ells cap evolució voluntària que suposi una apertura vers la democràcia.

L'apertura democràtica la imposarà el poble a través de la lluita de masses contra l'immobilisme franquista. D'aquí que tingui tanta importància l'acció comuna o paral·lela portada a cap en denúncia del Referèndum pels partits i grups antifranquistes i pel moviment de masses, el reforçament de la qual en els mesos propers és una condició indispensable per arribar a la vaga nacional i al canvi democràtic a que aspiren els pobles d'Espanya.

Aquesta és, al nostre entendre, la lliçó principal que les forces d'oposició i les masses populars de Catalunya hauran de treure de la farsa franquista a que acabem d'assistir.

500 MILIONS DE PESSETES PER A LA PROPAGANDA

Seguint els cànons de la moderna publicitat comercial, els serveis del Ministeri de Informació i Turisme venien preparant ja feia mesos una campanya que, una vegada anunciat el Referèndum, ha arribat fins al paroxisme: Calia imposar a les ments un condicionament « electoral », primera fase del pla de coacció del país. Tots els mitjans tècnics i econòmics possibles han estat volcats intensament durant un mes a aquesta tasca de condicionament de la població.

EL PES DE LA LLEI CONTRA L'ABSTENCIO

Junt a la propaganda, per vies menys aparen però no menys actives i intenses, els serveis franquistes han aplicat metòdicament la més àmplia gama de mesures coactives, conscientment calculades per a pressionar totes les capes de la població: El Certificat de vot, exigible a tots efectes legals, arrencat del desenterrament d'una llei electoral del 1907 que converteix el vot en matèria penal i el no fer ús d'ell en delictes justiciables, dona la base per a la campanya de coacció. El Govern l'ha impulsat directament a partir del Bándol municipal que reproduïx els articles d'aquella llei; s'han fet circular totes les amenaces imaginables; acomiadament d'aquells que no votin; pèrdua dels jornals, de les pagues extres, constància en els expedients dels funcionaris, pèrdua de la pensió per als vells i jubilats, de les beques per als estudiants, del dret al cobrament de les assegurances pels malalts, prolongació del servei militar als soldats, expedició d'homes al Vietnam, impossibilitat d'obtenir passaport i retirada del d'aquells que ja el tenen, augment dels impostos i contribucions, inhabilitació per a ocupar càrrecs públics, publicació de llistes de no votants... Aquestes i moltes més coses contè, explícita o implícitament l'article 84 de la llei del 8 d'agost del 1907 posada en vigor pel Decret 2913 del 21 de novembre d'enguany.

Determinades mesures administratives completaven el « O VOTAS O... » que sintetitza la campanya governamental: suspensió de l'entrega de pisos de cases subvencionades; ordre de tancar les fàbriques i tallers, empreses i oficines i d'exigir el « Certificat »; etc., etc.: Aquesta ha estat la « Campanya Electoral » a expressió única; l'execució d'un pla calculat per a fer que el temor al « ...què hem passarà si no... », s'imposés a les consciències sobre qualsevol altre sentiment.

Calia obligar, fós com fós, que acudís gent a les urnes. Dels « resultats » del recompte ja s'en encarregarien el homes de ma designats directament per l'Administració i la policia, amos absoluts de fer allò que vulguessin a porta tancada y amb ordre

decretada pel Govern de cremar les papeletes immediatament de donats els « resultats »...

En cinc anys d'agressió ianqui al Vietnam mes de 250.000 criatures han estat assassina- nades, prop de mig milió de civils han trobat la mort: PROU GUERRA AL VIETNAM!

LA BATALLA DE LA CONTRAPROPAGANDA

Confrontada amb tan poderosos mitjans, l'oposició popular a les lleis i al Referèndum, que tan visible s'ha manifestat en accions de contrapropaganda, en reunions, assemblees i declaracions públiques, adquireix un valor superior.

La vanguardia més combativa del poble ha fet veritables proeses en la distribució de propaganda clandestina, burlant l'aparell de vigilància policíaca i fent arribar a les masses el crit d'encoratjament i la denúncia de la maniobra. A Barcelona, bombers, serveis municipals i policia s'han hagut de mobilitzar en permanència, uns en serveis de vigilància,

altres per esborrar a mesura que apareixien, pintades i repintades, centenars de grans i petites inscripcions a les parets i vies d'accés a la ciutat: Desenes de milers d'octavilles, de manifestos, de crides a la població, s'han distribuït amb gran audàcia en tots els punts de la ciutat i poblacions de l'extrarradi; els cartells oficials, àdhuc en les avingudes i carrers de l'exemple, han estat arrencats, estripats o empastifats espectacularment.

Centenars, milers de joves i adults, de nois i noies, pràcticament de totes les capes socials i de les més diverses tendències, han participat en aquesta gran batalla de la contra-propaganda. En el transcurs d'ella és on veritablement s'ha expressat el sentiment de les masses envers el règim i les seves maniobres: Cada inscripció, cada octavilla o fulla ciclostilada, recollia visiblement la simpatia popular, era comentada i aprovada.

La propaganda contra el Referèndum ha estat una rellevant batalla que ha contribuït poderosament a neutralitzar l'acció coactiva oficial i a crear un clima altament polititzat entre les masses, un clima que ha subratllat en múltiples ocasions i sota expresives formes el creixent isolament de la dictadura.

TOTA L'OPOSICIO HA CRIDAT AL POBLE DE CATALUNYA A ABSTENIR-SE DE VOTAR

Documents de 38 representants de partits, grups, corrents d'opinió i personalitats catalanes a la Presidència del Govern.

Recolzant el moviment iniciat a Madrid, representants de totes les forces, grups i personalitats de l'oposició de Barcelona van adreçar a la Presidència del Govern un primer document reclamant el dret de l'oposició a expressar-se legalment sobre les noves lleis i Referèndum. Davant de la negativa governamental, els trenta-vuit firmants del document, elaboraren una segona declaració oposada al Referèndum i convocaren una conferència de premsa a l'Hotel Colon per a fer-la pública. La policia va impedir-la encerclant els accessos a l'Hotel i expulsant d'ell als corresponents de premsa que s'hi trobaven, sense poder, no obstant, evitar que els fós entregada una còpia de la declaració preparada, així com el text d'una declaració de sis partits polítics d'esquerra de Catalunya.

En aquest document, després de denunciar

Johnson i l'Estat Major ianqui cometen al Vietnam els mateixos crímes que Hitler a Europa i Franco a Espanya: bombardeigs de les poblacions civils; guerra totalitària; tortures i assassinat dels patriotes; camps de

els vicis de fons i de forma del Referèndum, es declara que s'ha « ...de considerar ineficac i inútil l'expressió del vot en la consulta electoral convocada, i sense valor moral ni jurídic qualsevol resultat que l'administració pugui comunicar en el seu dia (...) ...l'Administració, amb el seu comportament ens situa en l'única actitud que correspon davant dels fets esmentats... L'abstenció. »

Aquests documents recollien les firmes de:

J. Cornudella, J. Raventós, J. Martínez, J. Carbonell, F. Vila-Abadal, J. Urenda, M. Serrahima, S. Casanova, M. Tarragó, J.M. Castellet, J. Colomines, M. de Pedrol, R. Alquezar, P. Portabella, J. Molas, F.P. Verrié, C. Martínez Girona, J. Bosch, J. Porta, A. Gutierrez Diaz, M. Coll i Aleman, F. Mestre, E. Bastardes, J. M. Piñol, C. Garcia, I. Boix, J. Benet, X. Rupert de Ventós, J. Triadú, E. Casamajó, J. Solé, A. Rozas, F. Albor, J. Nualart, R. Bastardes (un altre nom il·legible).

concentració per a homes, per a dones, per a nens:

JOHNSON, ASSASSI!

JOHNSON, CRIMINAL DE GUERRA!

DECLARACIO CONJUNTA DE SIS PARTITS POLITICS D'ESQUERRA

Representants d'Aliança Popular d'Esquerra Socialista, de la Força Socialista Federal, del Front Nacional de Catalunya, del Front Obrer Català, del Moviment Socialista de Catalunya y del Partit Socialista Unificat de Catalunya, van elaborar i subscriure conjuntament una crida al poble denunciant la nova Llei Orgànica del General Franco. Després de fer un resum de les múltiples manifestacions de l'enemiga del règim a les llibertats en general i a les de Catalunya més concretament, les organitzacions signats;

«...fan constar llur satisfacció per la progressiva sensibilització política del país, la darrera mostra de la qual ha estat l'èxit de la manifestació convocada per les Comissions Obreres..., i fan també una crida a tots els ciutadans perquè el dia 14 manifestin la seva disconformitat contra el plantejament d'aquest Referèndum amb actes públics d'afirmació democràtica i de protesta contra el règim. Barcelona, desembre mil nou cents seixanta-sis ».

DECLARACIO DE 83 SACERDOTS I RELIGIOSOS

Responent al problema de consciència que per a molts catòlics s'ha plantejat respecte a l'actitud a adoptar front al Referèndum, un grup de 83 sacerdots i religiosos, fonamentant-se en els principis del Dret Natural i de la doctrina social de l'Església; ha expressat la unilateralitat de la informació oficial, el clima de coacció, el desconeixement de les mesures previstes en el cas de que el Referèndum fós negatiu a les noves lleis i, vistes totes aquestes condicions i després d'algunes consideracions de principi sobre allò que hauria de ser una veritable consulta popular, en la Declaració s'exposa com, si no

DOCUMENT DE LES ORGANITZACIONS POLITIQUES D'ESTUDIANTS

En un document que expressa la situació política nacional, el contingut de la nova llei orgànica i el sentit del Referèndum, les organitzacions polítiques estudiantívoles de la Universitat de Barcelona afirmen conjuntament que «...l'única postura lògica per a demostrar la nostra disconformitat amb la dictadura i concretament amb la farsa que ara ens proposa és el rebutj del Referèndum abstenint-nos de participar en la votació.»

Firmen aquest document les organitzacions d'estudiants del Front Nacional de Catalunya, del Moviment Socialista de Catalunya, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, de la Unió Democràtica, del Moviment Febrer 62, i la Universitat Popular.

TAULA RODONA A LA FACULTAT DE FILOSOFIA I LLETRES

Unes mil persones van participar a la Taula Rodona que, sota la presidència dels delegats de Facultat i de Professors universitaris, va discutir entorn d'una Declaració de la Junta de Delegats en la qual es denunciava el caràcter antidemocràtic de la nova Llei Orgànica i la maniobra del Referèndum. En el curs de la discussió va donar-se a conèixer l'escrit adreçat a la Presidència del Govern per les 38 personalitats i representants de partits i grups de l'oposició.

es donen les condicions mínimes que requereix una veritable consulta, és perfectament lícita l'actitud d'abstenció.

Signen el document;

Francesc Adell, Manuel Ametller, J.M. Bastida, Antoni Bassoles, Jaume Bayo, SchP, Oleguer Bellavista, Jordi Bertran, Pere Boixadera, Josep M. Borri, S.I., Damià S. Bustamante, Salvador Cabré, Guiu Camps, OSB, Josep M. Canals, Josep Cardús, Carles Casademunt, Angel Casas, SchP, Jaume Castellvi, Joan Coma, Xavier Cortés, Jaume Cuspinera, Agustí Daura, J. Esquirol, A. Estadella, M. Estradé, OSB, R. Fabrega, J. Farràs, Ramon Fernandez, M. Filella, E. Fornés, V. Ganduxer, A. Garcia-Duran, SchP, Lluçia Garreta, J.M. Garrigó, J. Gesa, Josep Gonzalvo, Ramir Gual, Sebastià Janeras, OSB, Ernest Labeira, S.I., J. M. de la Hoz, J. Llimona, OFM Cap., S. Marcet, S.I., Xavier Martí, Alfred Mates, Fc. Miró, Josep Montserrat, Pere Negré, S.I., Pere Nuñez, Ferran Ortiz, Joan Pagés, Andreu Pascual, J. Petsche, S.I., F. Raurell, OFM Cap., Joan Raventós, Pere Relats, Joan Rigol, Pere Robert, O.C., Joan Roca, Joan Rofes, J.M. Rovira Belloso, Salvador Sallent, Josep Sanchez, Jaume de Sarrià, OFM, Cap., Lluís Saumell, Jaume Sayrach, Josep Segalà, J.M. Segura, SchP, Josep Serrano, Joan Soler, Bernat Tàpia, Ramon Tibau, OFM, Cap., Antoni Totosaus, Josep M. Totosaus, Josep Trias, Joan Josep Vallicrosa, Ramon Vidal, OFM, Cap. Amadeu Vila, S.I., Jaume Vila, Josep Vivancos, Pere Vivó, Joaquim Rovirosa, Basili de Rubi, OFM, Cap, Josep Villaró.

Tècnics, Quadres, Metges, Economistes, Advocats :

BOICOT AL REFERENDUM!

Prop de 200 professionals de diverses activitats; tècnics i quadres d'empresa, metges, advocats, arquitectes, llicenciats, economistes, etc., reunits en Assemblea el dia 3 de desembre van proposar i aprovar una resolució en la qual, notablement, es solidaritzen amb l'escrit dels 38 i amb el Document de les Comissions Obreres cridant a la Jornada del 7 de desembre. En la resolució s'afirma entre altres coses que «...la Llei Orgànica de l'Estat... no soluciona els autèntics problemes del país...; el Referèndum... és antidemocràtic pel seu propi contingut... ». D'acord amb això, ultra cridar tots els professionals a participar en la Jornada del 7 de desembre, la resolució aprovada expressa la decisió de no votar el dia 14.

Johnson parla de pau mentre mana intensificar els bombardeigs sobre Hanoi i les agressions contra la població civil: DENUNCIEM ALS AGRESSORS IANQUIS!

Més de vint anys de guerra sofreix ja l'heroic poble vietnamès: PROU AGRESSIO! FORA ELS IANQUIS DEL VIETNAM!

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU DEL PSUC

« Ni SI ni NO, ni VOT EN BLANC; Abstindre's de votar en el Referèndum és l'única forma de manifestar-se per la democràcia.

« La nova Llei no aporta cap modificació substancial a l'omnimode poder del General Franco... Tant pel fons com per la forma, el Referèndum que es prepara és la negació de la Democràcia... », afirma la Declaració del C.E. del PSUC feta pública el 6 de desembre explicant la posició dels comunistes de Catalunya davant la nova Llei i la farsa del Referèndum imposat al poble.

Per altra banda, entre les fulles, octavilles i crides a la població a no votar aparegudes en els diferents indrets de Catalunya, les editades per les organitzacions locals, i comarcals del PSUC, els militants de les quals han realitzat veritables proeses d'organització i de combativitat per arribar a les més àmplies capes de la població, figuren entre les més nombroses. Senyalem més especialment la documentada crida del C.L. de Barcelona, i les fulles dels comitès de Girona, Tarrassa, Tarragona, Vilanova i la Geltrú, Lleida, Balaguer i Martorell.

MANIFEST DE LES COMISSIONS OBRERES

A l'endemà mateix de la magnífica batalla de la Jornada contra la Repressió, per les Reivindicacions i per la Democràcia, les Comissions Obreres de Barcelona i Província cridaven als treballadors i al poble de Barcelona, a les organitzacions polítiques i estaments socials a recolzar i popularitzar massivament el boicot al Referèndum; «...la classe treballadora —diu el Manifest— a través de les seves Comissions Obreres d'empresa i de Ram denuncia aquesta maniobra destinada a pintar amb colors democràtics la façana de les institucions del règim ... NO, al Referèndum —continua més endavant— el qual suposa el manteniment d'unes estructures sindicals verticals, sotmeses al Govern i a la Patronal... » El Manifest va signat per les Comissions Obreres de Barcelona i Província, amb data de 8 de desembre del 1966.

CRIDA D'UN GRUP DE DEMOCRATES D'INSPIRACIO CRISTIANA

«...Nosaltres, demòcrates d'inspiració cristiana, conscients dels moments històrics actuals, aconsellem a tot el poble de Catalunya, a tots els ciutadans responsables dels seus actes, que no votin... », crida un text sense firma concretada, després de reproduir l'escrit dels 38 a la Presidència del Govern i de desenmascarar la farsa pretesament electoral del Referèndum.

GRAN JORNADA REIVINDICATIVA, CONTRA LA REPRESSIO I PER LA DEMOCRACIA

A BARCELONA I A TERRASSA

El dia 7 de desembre, a la Diagonal-Passeig de Gràcia ¿quants manifestants hi havia, cinc, deu mil? ¿Vint mil? ¡N'hi ha que afirmem que eren molts més encara! Però no és la xifra exacta allò que importa: La Jornada Reivindicativa, contra la Repressió i per la Democràcia ha estat una demostració significativa del prestigi, de la capacitat mobilitzadora de les Comissions Obreres; una demostració superior a qualsevol altra feta abans a Barcelona pel nou moviment obrer. I també una demostració de la politització de les masses que acudiren a la crida de la C.O. de Barcelona i Província. I això sí que compta!

UNA ACCIO POLITICA QUE HA MOBILITZAT TOTA L'OPOSICIO

LLIBERTAT! LLIBERTAT!, repetien els manifestants; DEMOCRACIA SI! REFERENDUM NO!, cridaven, plasmant en aquests mots la preocupació política dominant. La participació ciutadana a aquesta acció política de les Comissions Obreres, tant pel

nombre com per la qualitat, era impressionant: Joves, molts joves, nois i noies; centenars d'automòbils; pancartes... Una magnífica i combativa pinya formada de treballadors i d'estudiants, d'intel·lectuals, de professionals i de quadres que van fer seva la crida a la Jornada, que s'hi van solidaritzar, en el curs d'assemblees obertes en alguns casos, en documents i resolucions fetes públiques, com és el cas del Sindicat Democràtic d'Estudiants i de l'Associació Democràtica de Tècnics i Quadres. Personalitats, dirigents de partits i grups de l'oposició, intel·lectuals independents, organitzacions catòliques, expressaren també als dirigents de les C.O. llur adhesió a la Jornada. Tot això sí que és important i significatiu...

UNA ACCIO QUE NO S'IMPROVISA NI ES DEIXA A L'ESPONTANEITAT.

La Jornada ha estat precedida de nombroses assemblees i reunions de discussió de la plataforma reivindicativa, d'informació i explicació, en el curs de les quals ha estat possible recollir el sentir, les

iniciatives i les preocupacions dels treballadors, garantia de l'èxit de l'acció. S'han fet reunions de fàbrica, assemblees de treballadors entorn de les Comissions Obreres, reunions de les Comissions Obreres locals i comarcals, d'empresa i de Rams d'Indústria; s'han fet entrevistes amb els dirigents d'organitzacions i personalitats de l'oposició per a explicar els objectius de la Jornada i recabar llurs adhesions...

Els treballadors han demostrat en el curs de la discussió que ha donat base i empena a la Jornada que s'està produint una elevació molt positiva de la comprensió i de la politització del nou moviment obrer, de la seva capacitat organitzativa; Aquesta major comprensió, politització i capacitat organitzativa, que s'ha d'afermir i consolidar encara més, permet de pronosticar amb confiança noves i cada vegada més decisives accions.

DUES MANIFESTACIONS, UNA SOLA JORNADA, UNA MATEIXA COMBATIVITAT.

La jornada va tenir una doble expressió: Barcelona i Terrassa. I en ambdues manifestacions la combativitat fou una de les característiques notables.

A Terrassa, en un moment donat, davant la càrrega violenta d'un escamot de grisos, els manifestants es planten, s'hi tornen i un policia roda per terra. Més enllà le gent veu que uns policies han agafat a Dolors Mullor, la dona de Joan Martínez; la tensió puja de cop i un grup de manifestants encercla als policies, un jove salta damunt d'un d'ells. Els policies han d'obrir-se pas pistola en ma; els missatges de ràdio es fan frenètics, reiterant que es reforci la custòdia de la Comissaria per impedir que els deu o dotze detinguts —entre ells tres dones— siguin alliberats. De fet els han de deixar anar unes hores més tard davant la pressió de la població i les intervencions de personalitats locals. Durant el temps que han passat a la Comissaria, els detinguts han continuat l'acció, encarant-se amb els policies, exigint ésser alliberats tots, reivindicant el dret a manifestar.

A Barcelona també s'arrenquen detinguts de mans dels policies; gorres de grisos van per terra i els xocs entre manifestants i policies no paren. Dispersats aquí, es reformen immediatament allà. El miler de policies mobilitzats s'han de multiplicar per impedir que es formi un sol bloc: El resultat més aparent és que la manifestació s'ha fet més ampla, s'ha estès, però no s'ha disolt fins que no ho han decidit els propis manifestants.

MES QUE UNA ACCIO OBRERA: UNA ACCIO POPULAR

Les anècdotes de la Jornada, tant a Terrassa com a Barcelona, són nombroses i corren de boca en boca; ens falta espai per a reproduir-les com voldriem. Una cosa sí cal dir: La Jornada va anar molt més enllà dels seus objectius reivindicatius immediats. A la protesta contra la repressió, a l'exigència de les principals reivindicacions del treballador, al crits genèrics de llibertat, el poble va afegir-hi, amb sensibilitat, l'element nou que mentrestant havia madurat; les consignes contra la nova Llei Orgànica, la repulsa al projectat Referèndum.

Amb oportuna agudesesa, així ho expressaven els ocupants d'un tricicle que es trobava al mig de la manifestació: — Vosaltres ja l'esteu fent el Referèndum! I els corresponsals que sobre la marxa feien arribar llurs entusiasmes impressions al Partit i a la Pirenaica, ho repetien en més d'un cas: El poble de Barcelona, diu un, ha avançat ja, amb aquesta manifestació, els seus veritables sentiments sobre el Referèndum.

NO DESCANSAREM FINS ARRENCAR L'AMNISTIA

Per Josep M. Sendrós

Franco i els seus ultres han refusat una darrera l'altra les nombroses peticions d'Amnistia que han estat elevades a les autoritats recordant que fa trenta anys que va començar la guerra civil i ja és hora de que s'acabi amb les seves seqüeles.

Avui, gràcies a la lluita popular i a la tenaç i continuada acció en favor de l'amnistia, no hi han milers de treballadors i altres antifranquistes consumint bàrbares condemnes als penals. Això no significa que no hi hagin presos polítics: Hi han encara a les presons víctimes de la repressió per fets de vaga, de manifestació, de propaganda, d'associació en organitzacions democràtiques. L'exemple de Josep Satué Malo, EMPRESONAT DES DE FA DINOU ANYS «...por haber intentado organizar un sindicato obrero...», i al qual es refusa il·legalment, com a tants d'altres abans i ara, l'aplicació dels beneficis de la llibertat condicional, és el desmentiment més categòric a les falses declaracions de ministres i jerarques sobre la «inexistència de presos polítics».

Hi han presos polítics. I també hi han milers d'altres repressaliats. Hi han els exiliats, milers d'exiliats als quals es refusa el dret a retornar a la pàtria a causa de la seva filiació política. Tots aquests homes, aquells que es troben empresonats, els repressaliats, els centenars de processats pel Tribunal d'Ordre públic, els exiliats, constitueixen l'expressió materialitzada d'un important objectiu a cobrir en la via de la convivència nacional, així com l'expressió d'una necessitat ineludible que va molt més enllà del cas personal de cada un d'ells: L'Amnistia.

L'Amnistia —s'ha dit però cal repetir-ho— no és solament una mesura humanitària; és, també i sobretot, una exigència del procés nacional de recuperació de la democràcia i del restabliment d'una veritable convivència entre tots els espanyols, siguin quines siguin llurs opinions polítiques.

Franco, ell personalment i els ultres del seu règim, es resisteixen tossudament a promulgar-la. El seu esforç de propaganda, les trampes, les maniobres de l'equip franquista tendents a frenar o a desviar, mal sigui momentàniament, la pressió popular que sobre el règim actua per arrencar l'Amnistia, es comprenen perfectament: La promulgació d'una Amnistia la sofriria el franquisme en les seves mateixes entranyes, com sofreix de cada nova pràctica democràtica que l'acció de les masses imposa a despit i per damunt de les lleis.

Que el franquisme refusi obstinadament aquesta promulgació no vol dir que sigui impermeable a les accions que la reclamen. La dictadura es resisteix tant com pot a tota transformació substantiva. Només reula cada vegada que se l'empeny prou fort, i reula més com més fort se l'empeny. Això és així en tots els aspectes i en el de l'Amnistia també: La mobilització d'amplis sectors nacionals i la solidaritat internacional l'han obligat a concedir indults, a alliberar una gran part dels empresonats, a retrocedir en aspectes substancials de la repressió. La valoració correcta de tot allò que s'ha arrencat ja a la dictadura a través de l'acció de masses per l'Amnistia dona la pauta dels esforços que queden per fer.

Cal prosseguir la mobilització de cada vegada més amplis sectors nacionals; es poden i s'han d'incorporar noves personalitats, nous estaments, al moviment en exigència de l'Amnistia; es poden i s'han d'emprendre noves accions, a nivell cada

vegada més elevat, i avançar així decididament cap a una acció nacional en favor de l'Amnistia.

A Catalunya concretament, on tenim una valuosa experiència d'elaboració de documents, de recollida de firmes, de mobilització de personalitats i estaments en favor de l'Amnistia; on existeix una base favorable de relació entre les forces polítiques, grups i personalitats de l'oposició, un pas important podria fer-se elaborant i subscriuint conjuntament una Declaració que reclamés la promulgació de l'Amnistia.

La constitució d'un Patronat o Associació que prengués en les seves mans la tasca concreta de popularitzar, promoure i organitzar peticions locals i comarcals en aquest mateix sentit permetria sens dubte avançar cap a l'acció nacional que propugnem.

La presència de nombrosos invitats espanyols en la Conferència d'Europa Occidental per Espanya, que tindrà lloc el 14 de gener a París, ha de permetre que en ella s'exposin per veu autoritzada els problemes concrets, la situació, l'abast nacional d'una Amnistia, i això serà una gran contribució a l'establiment de mesures pràctiques i un estimul a la solidaritat internacional vers Espanya, objectiu essencial de la Conferència.

En aquests moments, quan el règim, descaradament, cínicament, fabrica percentatges de votants al Referèndum de les noves lleis de Franco, recordar la inexcusable necessitat d'una Amnistia general pels fets de guerra i activitats polítiques posteriors, no és la simple repetició d'una consigna. La nova Llei Orgànica de l'Estat, amb els seus seixanta —set articles més els afegitons, no dedica un sol mot al problema d'acabar amb l'espirit i la pràctica de la guerra civil.

Aquesta omisió intencionada, que per ella sola tipificarà la nova Llei, ens empeny a impulsar amb renovada energia la lluita pel restabliment de fet i de dret d'una veritable convivència nacional entre tots els espanyols convivència que exigeix com una de les mesures primeres, l'amnistia general de totes les causes de la guerra i activitats polítiques posteriors, Amnistia que al nostre entendre hauria d'incloure les causes i els homes d'un i altre dels camps en que la guerra civil dividí Espanya.

SALUTACIO AL MESTRE PAU CASALS

Respectat Mestre: Davant de la proximitat del vostre 90 natalici us enviem la més calurosa felicitació junt al desig de que conserveu durant molts anys més, la magnífica vitalitat que recullen les fotografies de la vostra darrera actuació a Sant Miquel de Cuixà, que tant de ressó ha tingut a Catalunya.

Els comunistes catalans apreciem altament la vostra obra artística —glòria de Catalunya i d'Espanya—, així com el vostre constant suport a la lluita per la democràcia en el nostre país i per la pau mundial.

Estem segurs de que en desitjar-vos un feliç natalici interpretem, no solament els sentiments dels comunistes sinó també els de la immensa majoria dels treballadors i del poble català, que coneix i estima la fidelitat per vos mostrada a la causa nacional de Catalunya i al combat general dels pobles d'Espanya per un règim democràtic.

Amb l'esperança de veureu's aviat actuar dins la pàtria recobrada, us reiterem la nostra felicitació i us desitgem molta salut i llarga vida.

Pel Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya;

Josep MOIX
President.

Gregori LOPEZ RAIMUNDO
Secretari General.